

[Bernhard Baunsgaard]

ven. Jeg er enig med både beretningen og justitsministeriet i, at der ikke herigennem er skabt lovhjemmel. Det er en fejltagelse at tro det.

Justitsministeriet konkluderer med hensyn til ansvarsforholdet mellem direktorat og ministerium således: som sagen er oplyst, må det afgørende ansvar for sagens behandling i perioden 1980-82 placeres i arbejdsministeriet.

Arbejdsministeren har nu fremsat forslag om, at forskudsudbetalingerne, der stadig foregår uhjemlet, bliver lovliggjort. Jeg vil advare mod, at man tager alt for let på den ene side af sagen. Der skulle ikke gerne brede sig den opfattelse i befolkningen, at når den enkelte borger forser sig, så bliver han eller hun straffet, men når det er myndighederne, nøjes man med at lovliggøre de regelstridige handlinger. Det ville for øvrigt også være et forkert signal fra folketinget til statsadministrationen og til A-kasserne. Der må i det mindste drages den konsekvens af det skete, at der foretages videregående ændringer i loven om arbejdsløshedsforsikring end blot dette at lovliggøre uhjemlede forskudsudbetalinger.

De private A-kasser er blevet betroet at administrere overordentlig store beløb på samfundets vegne. Såvel denne sag som andre aktuelle redegørelser om fejludbetalinger giver begrundelse for en diskussion om, hvorvidt kasserne helt og fuldt lever op til det ansvar, der naturligt er forbundet med at være en sådan opgave betroet.

Arbejdsministeren var i sin redegørelse kort inde på, hvad fejludbetalingerne andrager. Jeg synes, der er grund til her at nævne, at de for lave renter vel i det mindste andrager et beløb på mellem 300 og 400 mill. kr. Man er ikke kommet til bunds i dette rettelsspørgsmål gennem den beretning, der foreligger, men fejludbetalingerne andrager i dag et sted mellem 3 og 4 mia. kr. Man må ikke tage letsindigt på noget sådant.

Når vi skal udforme den nye arbejdsløshedslov med regler om arbejdsløsheds-kasserne, må den udformes således, at arbejdsløsheds-kasserne får en selvstændig interesse i at administrere hensigtsmæssigt og på en måde, der ikke kommer på tværs af samfundets interesser. I dagpengesagen foreligger en atypisk interessesituation. Der er manglende sammenfald mellem interesse hos den, der

forvalter midlerne, og den, samfundet, som stiller midlerne til rådighed. Loven må indrettes således, at hvis A-kasserne administrerer loven uhensigtsmæssigt eller regelstridigt, bliver det dem selv, der kommer til at betale regningen.

Jeg understreger, at med det, jeg har sagt her, har jeg ikke taget stilling til eller sigtet mod en ændring af byrdefordelingen mellem samfundet og de forsikrede, men alene mod den måde, hvorpå loven må udformes. Det er den første og helt soleklare konsekvens, mit parti drager af sagen.

Men hvad med ansvaret for, at der i årevis er administreret uden lovhjemmel og uden rimelig varetagelse af samfundets økonomiske interesser? Når man læser justitsministeriets notat, får man det indtryk, at ansvaret er så jævnt fordelt mellem mange personer og instanser, at det ikke er muligt at gøre ansvar gældende overhovedet. Det er nok tænkeligt, men det er ikke givet, at folketinget efter nærmere overvejelse vil komme til samme resultat. Pengene er desværre tabt, men det ville være forkert, såfremt vi med et skuldertræk fra folketingets side blot henlagde sagen efter denne forhandling. Det ville i øvrigt også være mindre rimeligt over for adskillige af dem, der har været involveret i dagpengesagen.

Jeg er også uenig med tidligere ordførere, der ligesom antydede, at alle sådan set er lige belastede, og at vi derfor ikke kan gøre noget. Alle i denne sag er ikke lige belastede, og der er nogle, som slet ikke er belastede. Det vil ikke være rimeligt, om man samler alle i én stor bunke og siger nå.

Når vi nu skal tage stilling til, hvad der skal ske, må det i overvejelserne indgå, at der mangler nogle væsentlige brikker i det samlede billede. Det er ikke mindst A-kassernes rolle og bankernes. Hr. Heinesen har ikke ret, når han siger, at nu er hele dagpengesagen klarlagt. Der har her i dag og i dagspressen været flere forslag fremme om, hvad folketinget nu bør gøre: på den ene side forslaget om rigsret, på den anden side forslaget om at lægge sagen til side og sige, at nu har vi fået at vide, hvad vi kan få at vide. Der har været talt om kommissionsdomstol og andre udveje. Af alle disse muligheder er der en udvej, som den radikale folketingsgruppe på forhånd bestemt tager afstand fra, og det er den, som hr. Heinesen har antydnet. Men